

Temu pa tudi nekako čudno nasprotuje dejstvo, da do sedaj še sploh ni nihče iskal vestno tega leka, ker so se kratkoma vsi zdravniki v tem zedinili, da se gobavost sploh ne da izvršiti, in od one dobe, ko se je to mnenje ustalilo, so prenehali tudi vsi nadaljnji poskusi, da je težko verjeti, da bi bili vsi protilekli že znani ali končno že tudi izčrpani.

Da je pa gobavost ozdravljiva, to vemo tudi že iz sv. pisma, kajti že Mojzes je prepričeval

faraona, da se gobavost da izlečiti. Kristus pa je kajpada na čudežen način nekoga dno, na mestu ozdravil deset gobavcev vpricho velike množice ljudstva.

Toda kako je sploh mogoče o neozdravljivosti gobavosti govoriti, ako zdravniki sami ne podvzamejo nobenega neposrednega stika z gobavcem in ne prekušajo vseh zdravil? Neozdravljivost gobavosti torej nikakor ni dokazana, ker se tak lek končno še vendar lahko najde!

denar grškega in etruščanskega (italskega) izvora.

Brez dvoma pa je ena najstarejših človeških iznajdb — plug, ki ga najdemo upodobljenega na egiptovskem denarju in starih slikah iz Mezopotamije, Grčije, Italije. Lahko rečemo, da so pri nas v dobi rimske oblasti (okoli Kristusovega rojstva) znani poljskemu gospodarstvu najosnovnejše potrebni predmeti.

V naslednjih stoletjih vse do današnjih dni pa slede vrlo važne iznajdbe.

Že v starem veku je omeniti brušenje in barvanje stekla, izdelovanje sedel., znane so bile tudi žage in mlinci na vodni pogon. V prvih stoletjih krščanstva je škof Paulinus iz francoske Champagne prvi začel vlivati zvonove, ki so se v 6. stoletju že povsem udomačili. Zgodnji srednji vek nam je dal med drugim arabske številke, gosli, pevske note in tudi mlince na veter. Znano je, da je v 14. stoletju iznašel frančiškan Bertold Schwarz smodnik, ki so ga Kitajci poznali že pred Kristusom. 15. stoletje nam pa po Guttenbergovi zaslugi prinese tiskano knjigo, sprva zelo drago, a se kmalu poceni, ker so leta 1470 začeli delati papir iz cunj. Koncem srednjega veka so začeli delati klobuke iz klobučevine, tiskati podobe in kovati konje. Takisto je v uporabi tudi kompas, izredno važen zlasti za mornarje. Novi vek — 16. stoletje — prinese nove važne iznajdbe: žepne ure (1500), muškete (1507), pištole in kolovrate (leta 1530), povečevalno steklo (l. 1544), bombe (1585) in drugo. V 17. stoletju uporabljajo že toplomere, telegraf, mikroskop, prva bočala na puškah, harmoniko, klarinet in drugo.

Najnovejša doba pa je prejšnje iznajdbe modernizirala in izpopolnila. To je doba stroja, ki si je osvojil promet, v obrtnem oziru pa je človeka, kateremu bi moral biti pomočnik, skoroda izpodrinil.

Ali si že obnovil naročnino?

Odprta noč in dan so groba vrata.

Toisti vrh pri Guštanju. Nemila smrt je vzela hiši Travnekar dolgoletnega ter skrbnega gospodarja Franca Zaže. Pogreb je bil 21. decembra in je pokazal, kako je bil rajni priljubljen. Pokojni je bil zvest naročnik »Slovenskega gospodarja«. — Počivaj v miru, nepozabni in do bri mož, in večna luč naj Ti sveti!

Sv. Anton v Slov. goricah. V najlepši dekliški starosti 17 let se je preselila v večnost Mica Divjak iz Smolinc. Veličastna je bila njena zadnja pot. Tako lepega pogreba že dolgo ni bilo pri Sv. Antonu. Dobri Mičici svetila večna luč, preostalim naše sožalje! — V Zagrebu je umrla tukajšnja faranka Alojzija Divjak. Rada bi bila v domači zemlji pokopana, pa ta želja se ji ni izpolnila. Naj bo dobri ženi tuja zagrebška zemljica lahka! — Preteklo nedeljo je bil po-

kopan pri Sv. Andražu v Slov. gor. Jožef Kajzensberger, oče Marije Divjak v Smolincih, star 73 let. Družina Divjakova je v enem mesecu izgubila tri osebe.

Rače. Poslovil se je od nas iz te solzne doline 18. decembra po dolgoletni bolezni, spreviden s sv. zakramenti za umirajoče posestnik Franc Krepfi v 51. letu svoje življenjske dobe. Pokojni je bil tihega in mirnega značaja, blagega srca in dobra duša. Rad je pomagal dejansko revnejšim slojem, dokler ga ni bolezen popolnoma izčrpala. Njegov spremljevalec je bil »Slovenski gospodar«, katerega je rad prebiral. Kako zelo je bil priljubljen, je pokazal njegov pogreb. Naj mu bo Vsegamogočni plačnik za vsa njegova dobra dela. Žalujoci ženi, hčerki in sinu naše iskreno sožalje!

Nekatere najvažnejše iznajdbe v zgodovini človeštva.

Brž ko se je človek pojavil na zemlji v sivi pradavnini, si je skušal z lučjo svojega razuma, s pomočjo najrazličnejšega orodja olajšati svoje delo v borbi za vsak danji kruh. Najpreje je človek seveda iznašel stvari, ki jih je neposredno rabil za

življenje. Tako uporabljala kamenite sekire in sulice za lov in orodje iz rogovja in kosti že človek mladokamene dobe okoli 5000 let pred Kristusom. Izdeloval je tudi že lončeno posodo, okrašeno z geometričnimi liki. Kasnejša bronasta doba — 2000 do 1000 let pred Kristusom — pozna že poleg sekir, meče in srpe, kopja in puščice. Tudi ji niso neznan luksuzni predmeti. V takozvani železni dobi 1000 do 400 let pred Kristusom poznamo pa že

da se je kaj pošalila z njim. Zato so ji tudi rekli: »ta resna Primorka«. Nekateri so menili, da pojde k usmiljenkam, čim ji doraste mlajša sestra. Saj so jo videli, da je bila dalje in več v cerkvi kakor druga dekleta in tudi za postrežbo bolnikov je bila tako ročna. Če je kdo v okolici huje zbolel, je ni bilo treba klicati. Kar sama je prišla in bolniki so dejali, da ima tako mehke roke in da ve toliko domačih zdravil, da jim je ljubša od vsakega doktorja.

Taka je bila Marta. Tem bolj živa in polna otroških muh pa je bila njena sestra Marija, ki so jo klicali za Mojcka.

Razen Zvonika in njegovih otrok je bila pri hiši samo še stara dekla Zefa. —

Krojačema je bilo pri Zvoniku prav po volji. Koj prvi dan jima je prinesla Marta, ki je bila za gospodinjo, zvrhan krožnik povenjenega mesa in grčo jabolčnika. Opoldne jima je tudi bolje postregla, kakor so jima po drugod.

Pri južini je bilo danes bolj živo ko druge mali. Saj je bil večeraj sv. Urh in pri fari je bila lepa nedelja s pranganjem in z veliko mašo. Zato so imeli kaj govoriti.

»Ali ste dol na Primorskem tudi tako prangali?« je vprašal mojster krojač.

»O pač,« je odgovorila Mojcka, »procesije smo imeli še lepše in belih deklet je bilo tam več ko tu. Ampak strelcev pri nas ni.«

»Strelci pa so glavna reč, namreč strelci pa mi godci. To se smemo postaviti, he! Tja do Maribora ni take strelske družine kakor je naša — in da bi s procesijo šla in pri procesiji streljala kakor v Mariboru vojaki na Rešnjega Telesa dan. Štirideset mož in nas deset godcev — to ti je cel regiment — moj Krištof, he?«

»Štirideset jih ni bilo,« je ugovarjal Janez in mežiknil s svojimi škilavimi očmi. »Jaz sem pri salvi samo osem in trideset strelcev naštel.«

»Hahahaha! Hahahaha!«

»Tele telebasto! Osel, Krokodil! Buča ti kranjska!« je vriščal mojster. »Kakor en pok so jo urezali vse krati. Ali ni res?«

»Res je,« je dejal Zvonik. »Prav po vojaško so jo. Človek se mora čuditi, da tako na en mah pritisnejo.«

»To ti je na komandantu,« se je oglasil Luka, gospodarjev mlajši sin, ki je bil z bratom tudi pri »strelski družini«. »Naš komandant ima glas, da useka ko blisk.«

»In gleda ti, gleda!« je dodal Marka, starejši sin. »Kadar komandira, ti gleda tako, da meniš, prav v tebe se je zapičil.«

»Da, da,« je gostolel krojač, »takega ni, kakor je Dvornikov Tevž. V Beogradu je služil in podnarednik je bil. Oficirji so rekli, da pri vsem polku ni bo-

ralni štab, katerem poveljuje negušev sin, tvorijo drugo zaščitno črto. Tretji zaščitni črti blizu Addis Abebe poveljuje ras Abate in te čete so močne 50.000 mož.

Angleško letalo Rdečega križa ponesrečilo.

Na poletu iz Kartuma je strmoglavilo 80 km od Addis Abebe letalo angleškega Rdečega križa in se razbilo. V abesinski prestolici pričakujejo prihod še dveh angleških letal RK. Položaj italijanske vojske na severu

je postal zelo opasen zaradi abesinskih obkoljevalnih poskusov pri Makale in ob italijanskem desnem krilu v smeri proti italijanski koloniji Eritreja. Abesinska vojna poro-